

AVENTURILE UNUI PUI DE LUP

Să cunoaștem lumea înconjurătoare!

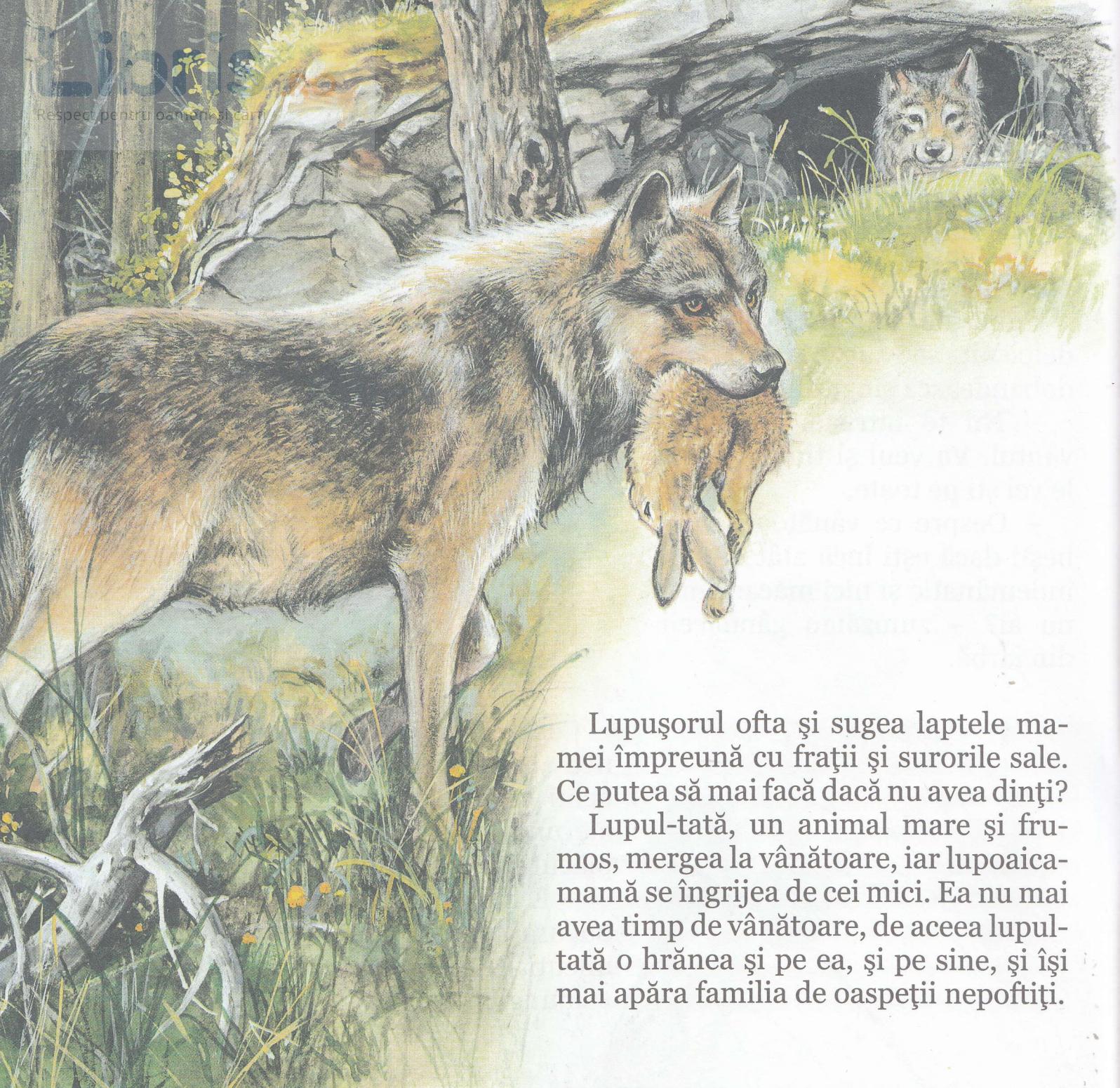
Odată, demult, într-un codru des și de nepătruns, a văzut lumina zilei un pui de lup. Era într-atât de mic, încât chiar iarba și floricelele se uitau la el de sus. În scurt timp voia fi la fel de mare și de frumos ca și părinții mei.

Puiul de lup însă nu știa deloc nici să vâneze și nici să-și dobândească singur hrana.

– Nu te întrista, îi șoptea vântul. Va veni și timpul când le vei ști pe toate.

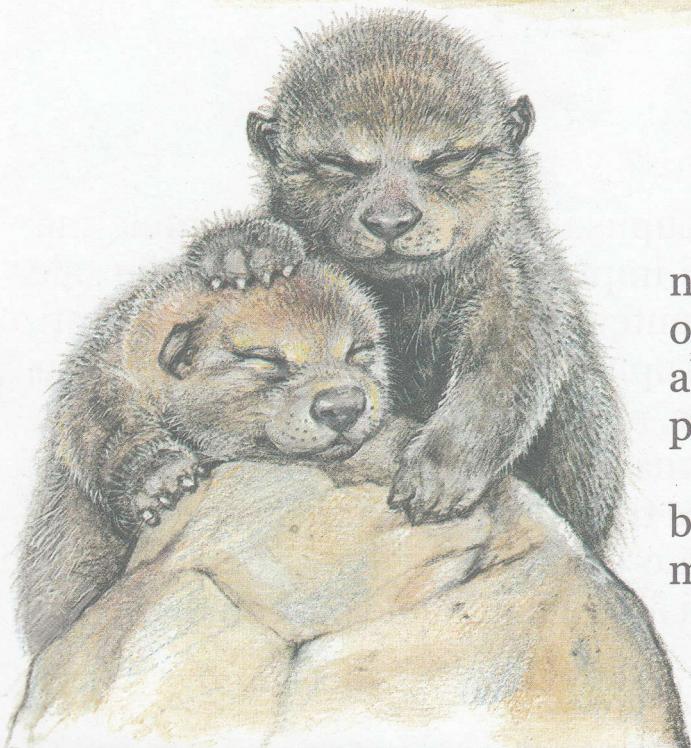
– Despre ce vânătoare vorbești dacă ești încă atât de neîndemânic și nici măcar dinți nu ai? – zumzăiau gândaceii din iarbă.

Lupușorul ofta și sugea laptele mamei împreună cu frații și surorile sale. Ce putea să mai facă dacă nu avea dinți?

Lupul-tată, un animal mare și frumos, mergea la vânătoare, iar lupoaică-mamă se îngrijea de cei mici. Ea nu mai avea timp de vânătoare, de aceea lupul-tată o hrănea și pe ea, și pe sine, și își mai apăra familia de oaspeții nepoftiți.

Casei în care locuia lupușorul i se spunea „bârlog”. Bârlogul era bine ascuns de ochii curioșilor, sub rădăcinile noduroase ale unui copac bătrân. În culcuș era cald, plăcut și toți se simțeau în siguranță.

– E minunat când ai cu cine te juca, se bucura lupușorul, făcând tumbe cu ceilalți micuții. Ce mai, aşa nici nu te plictisești până ajungi matur!

Când puiul de lup a ieșit pentru prima oară afară din bârlog, toate i se păreau uimitoare: și vântul, și licuricii, și iarba care-i gâdila nasul atunci când încerca să o miroase.

— Fiți atenți la mine, le spunea tatăl micuților care se hârjoneau. Îl vedeți pe lupul bătrân care stă pe un bolovan? E căpetenia haitei. Toți i se supun. Să țineți minte: lupii fac totul împreună, haita este familia noastră.

Lupușorului toate astea i-au plăcut foarte mult: să se joace toți grămadă, să vâneze toți împreună, să se apere unii pe alții, împreună — oare ce poate fi mai bine?

